

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 141/2014
05.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.П., због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адв. С.Р., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1040/11 од 13.06.2012. године и Кж3-43/12 од 13.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адв. С.Р., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1040/11 од 13.06.2012. године и Кж3-43/12 од 13.11.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1040/11 од 13.06.2012. године након одржаног претреса, уважена је жалба Вишег јавног тужиоца у Краљеву и преиначена пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 205/10 од 01.12.2010. године тако што је окривљени Д.П. оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 20.01.2009. године па до 12.11.2009. године.

Према окривљеном Д.П. у смислу члана 246. став 7. КЗ изречена је мера безбедности одузимања предмета и од истог се као предмети употребљени при извршењу кривичног дела одузимају два пакета облепљена селотејп траком тамно браон боје у којима се налази опојна дрога ... у количини од ... грама нето масе и ... грама нето масе, што укупно износи ... грама нето масе.

У смислу члана 193. и члана 196. став 1. ЗКП обавезан је окривљени да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара као и 9.200,00 динара на име осталих трошкова кривичног поступка у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ-43/12 од 13.11.2013. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног Д.П. и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1040/11 од 13.06.2012. године потврђена, док је жалба браниоца окривљеног Д.П. одбачена као неблагоприятна.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.П., адв. С.Р., поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да се захтев усвоји, преиначе пресуде Апелационог суда у Крагујевцу и окривљени ослободи од оптужбе или пак исте укину и предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Након што је поднет захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адв. С.Р., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је затим одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 од 28.09.2011. године) у односу на пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1040/11 од 13.06.2012. године, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се не могу заснивати – на потврди о одузетим предметима, коју окривљени није потписао, односно одбио да потпише, па се таква потврда није могла користити као доказ.

Изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1 тачка 10. ЗКП – „Службени гласник РС“ број 72/09 од 03.09.2009. године), а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, из списка предмета произилази да је потврда о привремено одузетим предметима прибављена у свему у складу са одредбама тада важећег Законика о кривичном поступку, а чињеница да је окривљени одбио да потпише потврду, исту не чини доказом на коме се не може заснивати пресуда, с обзиром да је окривљени у току поступка као и уз поднети захтев за заштиту законитости могао да понуди друге доказе којима се побијају чињенице које произилазе из потврде, што није учинио, па стога, одбијање окривљеног да потврду потпише није од утицаја на оцену о законитости тог доказа.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана, одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона и то таксативним набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1). и 4.) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4) те је тако овом одредбом право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости, због повреде закона, ограничено у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Дакле, одредбама члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости по основу повреде закона, како временски тако и у погледу повреда закона које могу бити разлог за подношење захтева. Имајући у виду да је одредбом члана 71. тачка 5. ЗКП прописано да бранилац има право да у корист окривљеног предузме све радње које може предузети окривљени, по налажењу Врховног касационог суда, ни бранилац окривљеног не може поднети захтев за заштиту законитости мимо разлога предвиђених у члану 485. став 4. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Д.П., у захтеву за заштиту законитости наводи да апелациони суд у пресуди није дао разлоге зашто није вршена ДНК анализа пакета, а који наводи се односе на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, а што није законом прописан разлог за подизање захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Осталим наводима захтева, у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране апелационог суда, то јест правноснажне пресуде се побијају из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости у том делу браниоца окривљеног Д.П. оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.